

НЕПРОЛАЗНА ЛЕПОТА СЛИКА ПРАВОСЛАВЉА

● Наш уметник из Швајцарске, Петар Стојановић „открио“ је 1998. године магичну привлачну моћ икона, оних вечитих сведочанстава православљења Творца, његових ученика и следбеника. Од тада, он се бави репродуктивним иконописањем и непрестано усавршава једну само њему познату сликарску технику. Резултате - 34 иконе и монографију о дотичним свецима - је управо, и са великим успехом, излагао широм Швајцарске. ●

Морам да признам да је један од главних почетних мотива мог посвећивања иконописању био недостатак новца и, истовремено, жарка жеља да поседујем једну икону. Те 1998. године сам први пут свесно стајао пред једном прелепом светом сликом и од тада ме та фасцинација више не напушта. У међувремену сам развио и усавршио једну специјалну технику, која ми омогућује да правим репродукције на дрвету једном скоро перфектном литографском техником - каже овај млади заљубљеник прастаре сакралне уметности.

Швајцарац Андрес Габат је увидео и препознао још једну димензију стваралачке инспирације Петра Стојановића, наиме, могућност духовног приближавања растављених

цркви истока и запада и могућност посредовања кроз иконе и тако је настао пројекат „Kunstgemeinschaft - Peters Bilderwelt“ и ова прва путујућа изложба. Значајно је, да је цена скоро перфектних репродукција врло приступачна - уместо десетина хиљада швајцарских франака за једну оригиналну икону заинтересовани издвајају и до сто пута мању суму за једну скоро перфектну репродукцију.

Петар Стојановић је пропутавао Синај, Свету Гору, Атос, Русију, Грчку, Македонију, Србију и Кипар и свуда неуморно скупљао материјал и сабирао искуства. Реакције многобројних посетилаца ове изложбе потврђују исправност његове замисли - посетиоци говоре о чуђењу, смирености, поштовању, магнетској привлачности, духовном уживању...

Није ни чудо - духовна димензија иконописања је била и остала једна врло специфична карактеристика православног хришћанства, а сакрални карактер и мистична функција приближавања Богу кроз тражење јединства и спајања са светом једне иконе, је непозната и непрепозната у западним црквама. Једна икона не познаје, на пример, трећу димензију профаног сликарства и на њој се не појављује светлост. Разлог је јер је икона само једна димензија, посматрач је друга, а Бог трећа-просторна димензија и само је Сведржитељ извор светлости. И сигурно је, уколико је Петар Стојановић потражио и добио благослов своје цркве за свој рад, да је његова мотивација једна дубока духовна инспирација, а превасходна

награда један ретки и усређујући контемплативни доживљај.

Никако не треба занемарити ни социјалну компоненту овог пројекта, а то је улога у зближавању различитих и разноврсних људи, форсирање разумевања и подстицање споразумевања међу народима и верама, приближавања одређених наследника исте традиције и исте културе изворног хришћанства. Како сам аутор каже:

Желео бих да дам свој, ма колико скроман прилог, да источна и западна црква опет почну да се приближавају једна другој.

Без обзира на чињеницу, да су узроци раскола хришћанских цркви много дубљи и комплекснији, и из овог племенитог мотива младог аутора требало би му пожелети много успеха у реализацији овог пројекта.

